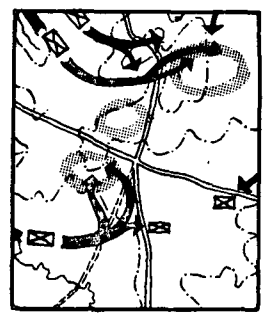
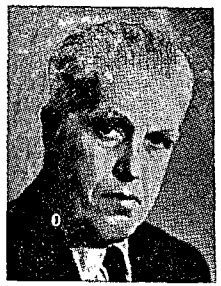

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

ביום־השנה ה־14 להבקעת המערך המצרי בדרך אל הנגב המנותק — מופיעה ב„מערכות“ פרשת־הקרב השניה המוקדשת לאותו מעשה (עמ' 5); הראשונה „כיבוש מתחם 113“, ניתנה בחוב' קל"א. שתיהן שאובות מכתב ב' של ספר חטיבת „גבעתי“, ושתיהן נכתבו ע"י רושם קורות החטיבה, רס"ג א. אילון („לנצ"י“). אך עם היותן חלקים אחוים־זה־בזה של מעשה אחד — בולט השוני בצביון הטקטי ובמצבי־הלחימה שנוצרו עקב־כך. עם כל הגמישות ויסוד ה„הסתגנות“ שבאורח ההתקפה בה נכבשו משלטי 113 ו־100 — היתה זו בעצם, התקפה חזיתית. ואילו לכידת „משלטי־הצומת“ נתבצעה בגישה מובהקת של „טקטיקה עקיפה“, על כל הקושי הכרוך בה, אך גם על מלוא ההפתעה המושגת עלי־ידיה, וממילא, התפתח אותו מצב של עמידה וקרב במנותק, אשר לא רבים היו כמוהו במבצעים היזומים שבמלחמת־הקוממיות. מצידוף־מסיבות זה נובעים גם אופיה הטקטי של פרשה זו וגם המתח הנפשי הרב המציינה.

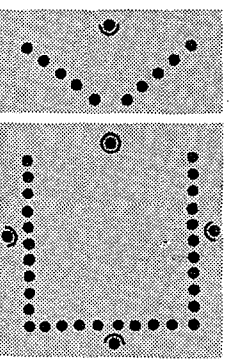
השאלות שבלטו בספרו של קאמיל רוג'רון על מגמות חדשות בלוחמה גרעינית נשאלו, בעצם, בסוגיית התמודדותן של מעצמות אדירות: מה פשרם, וערכם הצבאי־מבצעי, של הפיצוצים בגובה רב (בעיקר — הניסויים הרוסיים שבסח'ו 1961) — ומה תוספת־כוח עשויה לצמוח למדינות־המערב דוקא (ובמקצת במפתיע) מהיותן עשירות בעתודות־חומר, ואילו סקירתו של סאל ש. גזית (עמ' 15) בעקבות אותו ספר עצמו שואלת לאפשרויות של טיפוח יכולת־פגיעה מפתיעה עצמית, משלהן, ע"י מדינות פחות־אדירות. זוית־ראיה מיוחדת זו של בעל־הסקירה מוסיפה הרבה על הענין שבה — ועל הדרכון למחשבה־עצמית הטמון בה לקורא. בחינות אסטרטגיות־מדיניות־היסטוריות חשובות של תמונת־המחר האפשרית, אותה מעלה ק. רוג'רון בספרו, הוצגו במאמרו של פרופ' ריימונד ארון, „תפיסות ופולוגות במלחמה גרעינית“ בחוב' קמ"ד של „מערכות“.

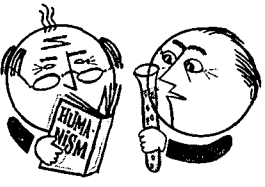
הספרות — 330,000 — מספרם הכולל של הסטודנטים הלומדים באוניברסיטאות ובמכוניט־הגבוהים שבמצרים ושל התלמידים שבבתי־הספר התיכוניים (הכלליים והמקצועיים) שבה. מה תוכנו ומשמעותו של מספר סממי זה? באיזו מידה מעיד הוא על שינויים במבנה ההשכלתי והחברתי של ארץ־היאור וביכולת אוכלוסייתה? מה עשוי להיות משקלו הסגולי בתפתחותה לעתיד? תשובה על שאלות כבודת־משמעות אלו, עולה מסקירתו גדושת־העובדות של סרן א. בריצחק (עמ' 28).

מה משמעותו של ציור „נקודים־נקודים“ זה שבשולי שורות אלו? בעצם, אין זה אלא נסיון להצגה סכמטית של שתי גישות בהדרכה צבאית — שאפשר אולי לכנותן „בריטית“ (זו המוצגת בפנינו בחצי העליון של הציור) — ו„אמריקאית“ (זו שמתחתיה). לפי הגישה הראשונה, בהתאם למסורת בריטית בת־דורות, עוסקים מדריכים רבים (בדרך־כלל — מש"קים) באימון קבוצות לא־גדולות (לרוב — כיתות) במקצועות השונים; והרי נקודה בחצי־עיגול שבציור העליון היא המדריך, וה„נקודות־סתם“ הן החיילים־המתאמנים. לפי הגישה השניה מדריכים מטעם־יחסי (לרוב — קצינים או מש"קים־בכירים) מאמנים קבוצות גדולות־למדי, בדרך־כלל — מחלקות; ה„נקודה“ בעיגול שבציור היא מדריך כזה; הנקודות, שוב, החיילים; שלוש הנקודות בחצי עיגול — המש"קים העוזרים, המשגיחים על הביצוע ומתקנים אותו בצנעה. יש בשוני זה משהו מאותו רעיון, העובר כחוט־השני בדבריו של אל"מ בראן (בעמ' 36) על שינויים וחיידשים הנחוצים בתחום ההדרכה, רעיון אשר אף נוטה הלכה למעשה.

פרופסור סאָר צ'ארלו סנאן, איש־מדע, נושא־משרה ציבורית וסופר פורה — נודע בשנים האחרונות כאיש־ריב עקב הרצאות הרות־פולמוס שהוא משמיע מדי פעם לפי הזמנתן של אוניברסיטאות חשובות. פולמוס תרבותי־ספרותי נוקב ומהדהד החלקק בבריטניה בעקבות הרצאותיו על „שתי התרבויות“, לדעתו מסתמנת תהום בין עולמם־הרוחני של אנשי התרבות ה„מסורתית“, הספרותית־הומניסטית בעיקר לבין זה של אנשי־המדעים המדויקים, „האנשים החדשים“, לפי שמו של אחד הרומנים שלו — והכרח הוא לגשור בין שני עולמות ושתי תרבויות אלה. פולמוס בעל צביון מדיני ומדעי על תפקידם של אנשי־מדע בקביעת מדיניות התעורר עקב הרצאותיו על „הממשל והמדע“, הכרעות מדיניות־מדעיות במלחמת־ע השניה — הן שתגו את הרקע העיקרי להרצאות אלו. אך סקירתו של אל"מ א. פלד (עמ' 42) לא הסתפקה בפריסת היריעה, כי אם מנסה גם לשרטט שרטוטים ראשונים לקוי מחשבת־המשך, הנובעת כמאלה מתוך עיון בעלילות אלו; פרשיות נשכחות — שחיינותם רבה גם לקראת „המחר“.

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?